

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

9. PROSINCE 2007

Z obsahu:

Svatý Afrahat Syrský
Katecheze
Benedikta XVI.
při generální audienci
21. listopadu 2007
- strana 2 -

Mystika adventu
Dom Prosper
Guéranger OSB
(dokončení)
- strana 4 -

**Zásah Matky Boží
v dějinách Litvy**
Erich Maria Fink
- strana 6 -

Etika spolupráce
Jan Graubner
- strana 8 -

Neposkvrněná
- strana 9 -

**Blahoslavený Antonio
Rosmini**
Rosmini je velká
a komplexní osobnost
19. století, kterou Církev
docenila teprve nedávno
- strana 10 -

**Člověk je před Bohem
žebrák**
Bernhard Springer
- strana 12 -

Neposkvrněná je s námi
- strana 13 -

Peter Paul Rubens (1577-1640): Neposkvrněná

Vnaši exkurzi do světa církevních Otců chtěl bych vás dnes zavést do méně známé oblasti tohoto světa víry, tj. na teritoria, kde kvetly církve semitského jazyka, dosud neovlivněné řeckým myšlením. Tyto církve se po dobu IV. století rozvíjely v oblasti Orientu, Svaté země, Libanonu a v Mezopotámii. V onom

století, které je obdobím formace na úrovni církevní i literární, se tyto komunity uměly zastavit u fenoménu asketicko-mnišského s původními charakteristikami, které nepodléhaly egyptskému mnišství. Syrské komunity IV. století představují tedy semitský svět, z něhož vzešla samotná Bible, a jsou projevem křesťanství, jehož teologická formulace ještě nepřišla do styku s různými kulturními proudy, nýbrž žije formou vlastního myšlení. Jsou to církve, jejichž asketismus v různých poustevnických formách (poustevníci v poušti, v chýších, uzavření a stylisté) a mnišství v různých formách společného života sehrávají úlohu životní důležitosti v rozvoji teologického a duchovního myšlení.

Chtěl bych tento svět představit skrze velkou postavu Afrahata, známého také jako Mudrc, jednu z nejdůležitějších a současně nejvýznamnějších osobností pro syrské křesťanství ve IV. století.

Pocházel z oblasti Ninive – Mosul, dnešní Irák, a žil v první polovině IV. století. Máme málo zpráv o jeho životě; udržoval těsné kontakty s asketicko-mnišským prostředím syrské církve, o které nám zachoval poznatky ve svém díle a kterému věnuje své úvahy. Napsal 23 promluv známých pod názvem Výklady neboli Demontrace, ve kterých

Svatý Afrahat Syrský

pojednává o různých tématech křesťanského života, jako je víra, láska, půst, pokora, modlitba, samotný asketický život a také vztah mezi judaismem a křesťanstvím, mezi Starým a Novým zákonem. Piše velmi prostým slohem, v krátkých větách s paralelismy často kontrastujícími; dokáže však utkat promluvu promyšlenou, s dobře artikulovanou gradací a různými argumenty, které srovnává.

Zakořeněn v Písmu

Afrahat pocházel z církevního společenství, které se nacházelo na pomezí judaismu a křesťanství. Bylo to společenství velice spjaté s mateřskou církví

v Jeruzalémě a jeho biskupové byli vybíráni tradičně z tzv. „příbuzných“ Jakuba, „Pánova bratra“ (srov. Mk 6,3). Byly to osobnosti pokrevně i vírou spojené s jeruzalémskou církví. Afrahatův jazyk je syrština, tedy semitský jazyk jako hebrejšтина Starého zákona a jako aramejšтина, kterou mluvil sám Ježíš. Církevní společenství, ve kterém Afrahat žil, bylo společenství, které se snažilo zůstat věrné židovsko-křesťanské tradici, za jejíž dceru se pokládalo. Udržovalo tedy těsný vztah k židovskému světu s jeho posvátnými knihami.

Příznačné je, že Afrahat se označuje jako „učedník Písma svatého“ Starého a Nového zá-

Editorial

Zobrazení, která představují Neposkvrněnou, bývají inspirována dvěma místy Písma svatého. Jistě to není náhoda, že jedno je z první a jedno z poslední jeho knihy. Naznačuje to skutečnost, že Maria se nám představuje jako stěžejní postava celých dějin spásy, jako Žena, představitelka nepřátelství vůči Hadovi a jeho potomstvu, která proto jako Žena oděná sluncem šlape nejen po měsíci, ale také po Hadovi, kterému drtí hlavu. Tomu odpovídá také Mariin významný starozákonní předobraz, který Církev vidí ve statečné Juditě a který připomíná a cituje také liturgie:

„Požehnaná jsi, dcero, od Pána, nejvyššího Boha přede všemi ženami. Buď veleben Pán, náš Bůh, který stvořil nebe a zemi a pohnul tě, abys zasadila rány do hlavy našemu úhlavnímu nepříteli. Nevymizí tvá chvála z úst lidí, kteří budou pamatovat na moc Páně navěky.“

Pro protestanty končí Mariina role tím, že porodila své-

ho syna. Domnívají se, že připisovat Marii něco víc by bylo na úkor Božího Syna. To je jejich velký omyl a ještě větší neštěstí. Ve skutečnosti je tomu tak, že právě takové omezení Mariiny role představuje zneuznání Boží všemohoucnosti, moudrosti a slávy.

Stvoření Neposkvrněné je velký Boží triumf, kterým Bůh dokonale zaskočil Zlého, když ten se už domníval, že se mu skrze Evu podařilo uloupit Bohu jeho dosud nejmilejší tvory. Připravil Hadovi porážku o to více pro něho pokořující a krutou, že ho za jeho podlost ztrestá a potře nikoliv sám Bůh, ale jeho tvor, neposkvrněná nová Eva. Maria, jako jediná mezi všemi lidmi už od svého početí i po celý svůj život čistá a nedotčená hříchem, se stala pro Božího nepřítele nedobytnou pevností. Ale největší pokoření mu uchystá celým svým dalším dějinným posláním, neboť mu rozdrť hlavu přímo tam, kde si je jist svou pozicí. Právě to je její jedinečné poslání.

-ls-

OPRAVA: Prosíme čtenáře, aby si ve Světle č. 47/2007 opravili údaj na titulní straně u výročí ustanovení slavnosti Krista Krále, od kterého uplynulo 82 let a nikoliv 90, jak bylo chybně uvedeno. Za omyl se čtenářům omlouváme.

Redakce

kona (Výklady 22,26), které pokládá za jediný pramen inspirace a obrací se na něj tak hojně, že z něho dělá střed své reflexe.

Ve svých Výkladech rozvíjí Afrahat různá témata. Věrný syrské tradici často představuje spásu, kterou způsobil Kristus jako uzdravení, a tedy Krista samotného jako lékaře. Hřích naopak vidí jako ránu, kterou může uzdravit jen pokání: „Muž, který je zraněn v bitvě,“ říká Afrahat, „se nestydí podrobit se rukám moudrého lékaře...; stejným způsobem ten, koho zranil Satan, nemá se stydět přiznat svou vinu a vzdálit se od ní a žádat lék pokání“ (Výklady 7,3). Jiný významný aspekt Afrahata díla je jeho nauka o modlitbě a zvláště o Kristu jako učiteli modlitby. Křesťan se modlí podle Kristova učení a jeho příkladu jako prosebník: „Náš Spasitel nás učil modlit se tak, že říkal: – Pros ve skrytu Toho, který je skrytý, ale který všechno vidí; a dále: – Vstup do své komůrky a modli se k svému Otci ve skrytosti, a Otec, který vidí ve skrytosti, ti odplatí (Mt 6,6) ... To, co nám Spasitel chce ukázat, je, že Bůh zná touhy a myšlenky srdce“ (Výklady 4,10).

Pokora jako základ

Pro Afrahata je křesťanský život soustředěn v následování Krista, v přijetí jeho jha v následování na cestě evangelia. Jednou z nevhodnějších ctností pro křesťana je pokora. Není to druhotný aspekt v duchovním životě křesťana: lidská přirozenost je pokorná a je to Bůh, kdo ji pozvedá až ke své vlastní slávě. Pokora, konstatuje Afrahat, není negativní hodnota: „Je-li kořen člověka zasazen v zemi, jeho plody stoupají k Pánu všeho velikého“ (Výklady 9,154). Když křesťan zůstane pokorný

Pokračování na str. 11

Poslední prorok

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Neste ovoce, které je hodno pokání!

Do míst, kde je pro tebe dnes připraven hojný duchovní užitek, tě zavedou zástupy, které směřují na poušť, aby tam slyšely Jana. Ti všichni zanechali doma vše, co je těší, zaměstnává i trápi, a nesou s sebou jen své hříchy, svou touhu a svou naději. Opravdovému obrácení pomáhá odloučenost od lidí i od věci a samota, ve které může duše stanout Bohu tváří v tvář.

Jan přitahuje všechny nejen svým slovem, ale i svou osobností. To, co od nich požaduje, ukazuje přesvědčivě svým vlastním způsobem života. Jeho velikost se opírá o jeho nelíčenou prostotu a nesmlouvavou sebekázeň. Dal všechno do služeb toho poslání, ke kterému ho Bůh povolal. Z toho můžeš poznat, v čem spočívá síla a účinnost opravdového apoštolátu: nerozhodují o něm slova, ale úplná odevzdanost Bohu, vytrvalá modlitba a dobrovolné odříkání. Přibližuj se s úctou k tomuto muži, pohleď na jeho hrubý šat, všimni si i přísných rysů jeho tváře, všimni si jeho vzeření, ze kterého vyzařuje rozhodnost a posvátný zápal pro Boží věc. Přijmi s úplnou otevřeností jeho naléhavou výzvu: *Čiňte pokání!*

Ti, kteří přicházejí s kajícím srdcem, přišli, protože pocíťují potřebu vyznat se ze svých vin. Pokorné a upřímné doznání je vstupní branou k opravdové lítosti. Poslušně vstupují do očištných vod. Není jim ztěžko trpělivě vyčkat na chvíli, kdy je Křtitel polije vodou z Jordánu. Upřímná touha po obrácení, spojená s posvátným obřadem jim dává jistotu skutečného odpuštění. Při pohledu na tváře kajícníků, kteří vystupují na břeh s radostí v srdci, děkuj Pánu za nesmírný dar jeho svátosti, které ti trvale zprostředkují Boží milosrdenství.

Ale jsou zde i jiní příchozí, kteří jsou si příliš jisti sami sebou, než aby pocíťovali potřebu vyznat se s lítostí ze svých hříchů. Spoléhají se na svůj původ a na své postavení. Přišli jen proto, že šli všichni, a chtěli by být přednostně odbaveni. Ale Boží muž jim vidí až na dno jejich duše. Svým sebevědomým formalismem urážejí nejen jeho, ale především Hospodina. Má pro ně nejprísnejší slova. Nazývá je zmijí plemeno. Při těchto tvrdých výtkách nemyslí ani tak na zaslepené židovské předáky, jako spíše

na sebe: nechybí i tobě pokora k upřímnému doznání vlastní hříšnosti? Nemáš sklon pokládat se za něco více, než jsou ostatní? Nepřipisuješ si zásluhy za to, co ti spadlo do klína? Uvědomuješ si, že všechny úspěchy, na kterých si zakládáš, mohl Bůh způsobit tisícovým způsobem? Neseš ovoce opravdového pokání? Plané stromy budou vyřaty a spáleny.

Nezahanbuje tě Janova pokora a skromnost? Celé město i daleké okolí vytáhlo za ním. Vidí v něm Mesiáše, ale Jan je vyvádí z omylu: - Nejenže nejsem Mesiáš, ale Mesiáš, který přijde po mně, je tak veliký, že já jsem vedle něho ničím. *Nejsem hoden, abych mu podal obuv.* Pravá pokora všechno, co je a co má, používá výhradně k tomu, aby oslavila Boha.

Janovo proroctví o příchodu Božího království se již vyplnilo. Nepřestávěj děkovat Bohu, že smíš žít v té požehnané době, kdy ti Bůh prokázal milosrdenství a dostalo se ti milosti nikoliv Janova, ale Ježíšova křtu spolu s tak velikou hojností darů Ducha Svatého: *ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a zbožnosti a bázně před Hospodinem.* Jestliže si Izraelité tak velice vážili Janova křtu, uvaž, oč větší je míra milostí, kterých se dostává tobě. Není to však jen nezasloužené vyznamenání, ale i závazek. Pán od tebe právem očekává, že se pro něho staneš *dobrou pšenici*, kterou bude moci *shromáždit do své sýpky*. Kdybys zůstal jen prázdnou *plevou*, platí o tobě druhá část Janova proroctví: *neuhasitelný oheň*. Již podruhé mluví Prorok o přísném ohni Boží spravedlnosti. Není nejmenšího důvodu pochybovat o vážnosti jeho výroku. Připomeň si to, kdykoliv jsi v pokušení chlácholit se představou Boha, který bude nadmíru shovívavý na úkor spravedlnosti. Smýšlel bys stejně bláhově jako farizeové, kteří troufale spoléhají na Abrahámovu otcovství.

Osvědčený návod, jak se stát dobrou pšenicí, má pro tebe připravený svatý Pavel. Až se vrátíš domů, přečti si pozorně jeho napomenutí a upozornění. Jeho návod je obdivuhodně prostý a jednoduchý: *Přijímejte jeden druhého tak, jak Kristus přijal vás k Boží oslavě: stal se služebníkem...* Spolupracujte tak s Boží milostí, aby *poznání Hospodina naplnilo zemi a aby ho pohané hledali.*

„Všemohoucí a milosrdný Bože, spěcháme vsříct tvému Synu; ať nám nejsou na překážku pozemské zájmy...“⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. vstupní modlitba

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 11,1-10

Vyrazí ratolest z pahýlu kmene Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázně před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro ubohé v zemi. Zabije násilníka holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude rouchem jeho beder a věrnost bude pásem jeho boků. Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka, tele a lviče budou žrát pospolu a malé dítě je bude vodit. Kráva pást se bude s medvědicí, jejich mláďata spolu ulehnou, lev jako býk bude řezanku žvýkat. Kojenec si bude hrát nad dírou zmiže a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2. čtení - Řím 15,4-9

Bratři! Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství, jak i Kristus přijal vás - k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem Židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: „Proto tě budu velebit mezi pohaný, tvému jménu budu zpívat chválu.“

Evangelium - Mt 3,1-12

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však

Pokračování na str. 15

Troji příchod

Když jsme si tedy popsali charakteristiky, které odlišují adventní dobu od každé jiné doby, chceme proniknout do hloubky tajemství, kterým se Církev zabývá v této epoše, a nacházíme zde tajemství příchodu Ježíše Krista, který je současně jeden a trojí. Je jeden, protože je to vždy týž Boží Syn, který přichází; a je trojí, protože přichází v těch dobách trojím způsobem.

Jak říká svatý Bernard v V. řeči o adventu, „v prvním příchodu přichází v těle a v slabosti; v druhém přichází v duchu a v moci; ve třetím přichází ve slávě a v majestátu“.

To je tajemství adventu. Po-slechněme si nyní výklad této trojí Kristovy návštěvy, jak nám ho podává Petr de Blois ve své třetí promluvě k adventu: „Jsou tři Pánovy příchody, první v těle, druhý v duši a třetí v soudu. První se uskutečnil v noci podle slov evangelia. Uprostřed noci se ozvalo volání: – Hle, přichází Ženich! První příchod se již uskutečnil, protože Kristus byl k vidění na zemi, kde rozmlouval s lidmi. My se nyní nacházíme v jeho druhém příchodu: všichni budme v takovém stavu, aby k nám mohl přijít. On totiž řekl, že jestliže ho milujeme, přijde a učiní si u nás příbytek. Tento druhý příchod k nám je spojen s určitou nejistotou, neboť kdo jiný než Duch Svatý zná ty, kteří jsou Boží? Ty, které touha po věcech nebeských vyvádí z nich samých, vědí dobře, kdy přijde, ale nevědí, odkud přijde a kam půjde. Pokud jde o třetí příchod, je jisté, že k němu dojde. Zcela nejisté je, kdy to bude. Protože nic není tak jistého jako smrt a nic tak nejistého jako den smrti. V okamžiku, kdy se mluví o pokoji a jistotě, říká Mudrc, zjeví se nečekaně smrt jako porodní bolesti v lůně ženy, a nikdo nebude moci utéci. První příchod je tedy pokorný a skrytý, druhý tajemný a plný lásky, třetí bude zářivý a strašný. Při prvním příchodu soudi-

li Krista lidé podle své nespravedlnosti; ve druhém příchodu je ospravedlňuje svou milostí; ve třetím bude soudit všechny se stejnou rovností: přijde jako Anděl v prvním, jako Přítel plný něžnosti v druhém a jako Lev v třetím příchodu“ (De Adventu, Sermo III).

První příchod

Když je tomu tak, Církev během adventu očekává v slzách a s netrpělivostí návštěvu Krista Vykupitele v jeho prvním příchodu. Volí si k tomu horoucí výrazy proroků, ke kterým připojuje vlastní prosby. Vzdechy, s nimiž se obrací k Mesiáši, nejsou jen prostou připomínkou touhy starozákonního lidu: mají reálnou hodnotu, účinný vliv na velký akt velkodušnosti Otce, který nám dal svého Syna. Modlitby starozákonního lidu a spojené prosby křesťanské církve jsou přítomny v Božím sluchu od věčnosti; a právě proto, že je všechny vyslechl a vyslyšel, poslal nám ve svůj čas onu požehnanou rosou, ze které nám vzešel Spasitel.

Druhý příchod

Církev aspiruje také na druhý příchod, který následuje po prvním a který, jak jsme viděli, spočívá v tom, že jako Ženich návštěvuje svou Nevěstu. Každý rok má tento příchod své místo o Vánocích a nové zrození Božího Syna osvobozuje společenství věřících v tento den od otroctví, které na ně uvrhl nepřítel (kolekta slavnosti Narození). Církev během adventu prosí, aby ji navštívil ten, který je její Hlavou a Ženichem, aby ji navštívil v její hierarchii, v jejích údech, z nichž některé jsou živé a jiné mrtvé, ale mohou oživit; a konečně i v těch, kteří nejsou členy jejího společenství, i v samotných nevěřících, aby se obrátili k pravému světlu, které září vstříc také jim. Výrazy, které

Mystika adventu

používá liturgie, aby podnítila tento láskyplný a neviditelný příchod, jsou stejné, jakými prosí o příchod Vykupitele v těle; neboť když zvážíme příslušné okolnosti, je situace stále stejná. Nardarmo by přišel Vykupitel před dvěma tisíci lety, aby spasil lidský rod, kdyby se nevrátil znovu kvůli každému z nás a v každém okamžiku našeho života, aby přinesl a živil onen nadpřirozený život, jehož počátek vychází jen z něho a z jeho božského Ducha.

Třetí příchod

Ale tento každoroční příchod Ženicha Církvě nestačí. Aspiruje i na třetí příchod, který stráví všechny časné věci a otevře brány věčnosti. Přijala tato poslední slova Ženicha. „Hle, přijdu brzy“ (Zj 22,20) a odpovídá toužebně: „Přijď, Pane Ježíši!“ (tamt.). Má naspěch, aby byla osvobozena od podmínek tohoto času, prosí se vzdechy o naplnění počtu vyvolených, aby viděla na nebeských oblacích znamení svého vysvobození a svého Ženicha. Až sem tedy sahá význam tužeb, které vložila do adventní liturgie. To je vysvětlení slov, která napsal milovaný učedník do svého proroctví: „Hle, Beránkova svatba, jeho Nevěsta se připravila“ (Zj 19,7).

Ale den příchodu Ženicha bude současně dnem hrůzy. Svatá Církev se často chvěje při pomyslení na strašné propasti, před kterými stanou všichni lidé. Nazývá tento den „dnem hněvu“, jak to předpověděl David a Sibyla, kdy se svět promění v popel, den slz a hrůzy. Nikoliv proto, že by se sama o sebe bála, protože v onen den jí její Ženich navěky vloží na hlavu vítěznou korunu, ale její mateřské srdce trpí při pomyslení na tolik jejích dětí, které budou postaveny po levici Soudce, budou zbaveny všech styků s vyvolenými a ocitnou se ve věčných temnotách, kde

bude jen pláč a skřípání zubů. To je důvod, proč liturgie vybírá z Písma také ty úryvky, které jsou schopny probudit posvátnou bázeň u těch dětí, které by jinak usnuly v hříchu.

Liturgické formy

Toto je tedy trojí adventní příchod. Tomu odpovídají liturgické formy, které spočívají ve vhodných modlitbách a čteních vyjadřujících pocity, o kterých jsme hovořili. Oči věřících se naplňují vážností, která zaujala srdce Církve, oděné do barvy kajícího. To má uvést všechny do onoho očekávání, s jakým Izrael vyhlížel svého Mesiáše v žitnici a popelu. V této kajícího se připravuje na Pánův druhý příchod, plný sladkosti a tajemství. Během adventu také Církev kromě svátků svatých vynechává andělský zpěv Gloria in excelsis Deo. Tento zpěv slyšela poprvé v Betlémě nad jeslemi nebeského Dítěte. Andělské hlasy však ještě nezazněly, svatá Panna ještě neuložila své Dítě do jeslí, není ještě čas zpívat o slávě Boha na nebi a o pokoji lidem dobré vůle. V tradičním ritu jako by se Církev bála přerušit modlitbu lidu, která nikdy není příliš dlouhá, neukončuje mešní liturgii slovy: *Ite, missa est*, nýbrž volí prosté zvolání: *Benedicamus Domino!* – Dobrořečme Pánu!

ADVENTNÍ PRAXE

Bdělost

Svatá Církev, naše matka, tráví adventní čas ve slavnostní přípravě na trojí příchod Ježíše Krista. Podle vzoru moudrých panen drží lampu rozžatou pro příchod Ženicha. My, kteří jsme jejími dětmi a údy, máme mít účast na pocitech, které ji naplňují, a vzít si k srdci Spasitelova slova: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána“ (Lk 12,35). Neboť poslání Církve je i naše poslání. Každá duše je předmětem Božího milosrdenství a po-

zornosti jako samotná Církev. Ona je Božím chrámem, složeným z živých kamenů, ona je Nevěsta, protože ji tvoří všechny duše, které jsou povolány k věčnému společenství. Jestliže stojí psáno, že Spasitel si získal svou Církev svou krví (Sk 20,28), pak o každém z nás platí to, co řekl svatý Pavel: „Kristus mě miloval a za mě se obětoval“ (Gal 2,20). Máme-li stejné určení, máme se společně vynasazít v době adventní, abychom se plně zapojili do přípravy, kterou – jak vidíme – je naplněna Církev.

Modlitba

Především je naší povinností připojit se k světcům Starého zákona a úpěnlivě prosit Mesiáše a splácet dluh, který má celý lidský rod vůči Božimu milosrdenství. Abychom se oduševnili k naplnění této povinnosti, přenesme se v myšlenkách do oněch tisíciletí, která představují čtyři adventní týdny, a myslíme na ony temnoty, na ony hříchy všech generací, ve kterých se potácí svět. Kéž naše srdce pocítí živou vděčnost k tomu, který zachránil své stvoření před smrtí, který sestupuje, aby zblízka viděl naši bídu a náš hřích: Kéž naše srdce volá s pocitem úzkosti i důvěry k Tomu, který chce zachránit dílo svých rukou, ale který také chce, aby člověk vroucně prosil o svou spásu. Kéž se naše touha a naše naděje projeví v horoucích modlitbách dávných proroků, jaké nám Církev v těchto dnech vkládá na rty. Připravme svá srdce v nejširší míře k pocitům, které tyto modlitby vyjadřují.

Obrácení

Když splníme tuto první povinnost, myslíme na to, co chce Spasitel svým příchodem způsobit v našem srdci: je to příchod plný sladkosti a tajemství a jeho důsledkem je, že přišel nejen proto, aby všeobecně navštívil své stádo, nýbrž aby projevil péči o každou jednotlivou ovci, i o tu, která se ztratila. Abychom

pochopili toto nesmírné tajemství, myslíme na to, že nemůžeme být milí našemu nebeskému Otci, jestliže v nás nevidí Ježíše Krista, svého Syna, tohoto Spasitele plného dobroty, který chce přijít ke každému z nás, a jestliže se nechceme přetvořit v Něho, abychom už nežili my, ale On žil v nás. Cílem všeho křesťanství je proměnit člověka do podoby Ježíše Krista. Je to vznešený úkol, který nám ukládá Církev, když říká se svatým Pavlem: „Vy jste moje milované děti, proto vás znovu bolestně rodím, dokud nenabudete podoby Kristovy“ (Gal 4,19).

Ale tak jako při svém prvním zjevení na tomto světě božský Spasitel se od počátku představil v podobě děťátka a žil mezi námi, než dospěl do plnosti věku, která byla nezbytná, aby splnil svou oběť, tak chce i v nás podstoupit tento vývoj. Nyní o Vánocích se rodí v duších a rozlévá na celou Církev milost svého narození, které bohužel ne všichni věřící jsou věrní. Jaká je tedy situace, v jaké se duše blíží k této nevýslovné slavnosti? Některé, a těch je bohužel menšina, žijí plně životem našeho Pána, který je v nich, a využívají každého okamžiku k rozmnožení tohoto života. Jiné, a těch je většina, jsou sice živé, ale jsou nemocné a malátné, netouží po pokroku božského života, protože jejich láska vychladla (Zj 2,4). Zbytek se netěší z života, ale nachází se ve smrti. Pro ty Kristus řekl: „Já jsem Život“ (Jan 14,6).

V adventě přichází Spasitel klepat na dveře všech duší, tu způsobem citelným, tu skrytě. Přichází prosit, abychom mu

udělali místo, aby se v nás mohl narodit. Ale i když dům, o který prosí, je jeho, protože on ho zbudoval a zachovává, musí si stěžovat, že „do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali“ (Jan 1,11), alespoň většina z nich. „Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se dětmi Božími“ (Jan 1,12n).

Připravte se tedy, abyste spatřily, jak se ve vás zrodí krásnější, radostnější a silnější, než jak jste ho dosud znaly, připravte se, věrné duše, abyste si chránily tento vzácný poklad, abyste neměly jiný život než život od něho, jiné srdce, než jeho, jiné skutky než jeho. Naučte se sbírat ze slov svaté liturgie ta, která rozhojňují vaši lásku a která dojmají Srdce Ženicha. Otevřete dokořán brány, abyste ho přijaly v jeho novém příchodu vy, které jste ho již měly u sebe, ale nepoznaly jste ho; které jste ho hostily, ale neokusily. On se vrací s novou něžností. Zapomněl, že jste ho odmítaly, chce ve vás obnovit všechno (Zj 21,5). Udělte místo nebeskému Dítěti, které chce ve vás růst. Ta chvíle je blízko: kéž se vaše srdce probudí, aby vás nepřekvapil ve spánku, až přijde, bděte a modlete se. I pro vás platí slova liturgie o temnotách, které jen Bůh může zaplašit, o ranách, které jen jeho dobrota může uzdravit, o mdlobě, která ustoupí jen jeho silou.

A vy, křesťané, pro které tato dobrá novina jako by nebyla, protože vaše srdce jsou mrtvá hříchem, ať už vás tato smrt drží ve svých osidlech dlouhé roky, ať už ji způsobila nedávná rána, hle, přichází k vám ten, který je život. „Proč byste chtě-

li zahynout? On nechce smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ“ (Ez 18,31). Velký svátek jeho narození bude dnem všeobecného milosrdenství pro všechny ty, kteří mu dovolí vejít. Ti všichni začnou žít spolu s ním. Všechn předchozí život bude zahlazen a převládne milost tam, kde se rozmnožila nepravost (Řím 5,29).

A jestliže sladkost tohoto sladkého příchodu vás nepřitahuje, protože vaše srdce ještě nemůže chápat důvěru nebo protože dlouho utopeni v nepravosti už vůbec nevíte, co to znamená dýchat láskou a něžností Otce, jehož pozváním jste pohrdli, myslíte alespoň na příchod plný hrůzy, který bude následovat po příchodu, který tiše naplňuje duše. Ten, kdo pohrdá dítětem, které se má narodit, ať uváží, zda bude schopen bojovat s Bohem v den, kdy nepřijde spasit, ale soudit. Takový strach není vlastní jen hříšníkům, je to pocit, který má zakusit každý křesťan. Je to strach, který sám o sobě zotročuje, ale jestli ho kompenzuje láska, jaká je vlastní kajícímu synu, který hledá u otce odpuštění, pak tento strach zazarí jako náhlý blesk, který proniká duši až k základům. Připomene jí její bídu, ale i milosrdenství Ženicha. Nikdo si proto nemá v tento svatý čas zoufat.

Advent je především doba cvičení, která očisťují, jak to naznačují slova Jana Křtitele, která Církev často opakuje: – Připravte cestu Páně; Spravedliví ať se připraví na nové úkoly. Hříšníci ať se snaží zlomit pouta, která je svazují, ať zanechají zvyků, které z nich činí otroky těla, a dají počátek tvrdé práci pod vedením ducha. Především ať se modlí spolu s Církví. A až Pán přijde, mohou doufat, že nezůstane stát na prahu, ale vstoupí dovnitř, jak řekl: „Hle, stojím u dveří a tluču. Kdo slyší můj hlas a otevře mi, k tomu vstoupím“ (Zj 3,20).

Překlad -Iš-

Poslední pohanská země v Evropě

Litva patří k „nejmladším dcerám“ Církve v Evropě, protože mezi evropskými národy, které jsou dnes v Evropě samostatnými státy, byla Litva poslední pohanskou zemí, která přijala křesťanství. Byla to dlouhá cesta, kterou prošel litevský národ až ke své plné christianizaci. Pokud jde o historické prameny, je o Litvě první zmínka v Quedlimburských análech z roku 1009 v souvislosti s misijním působením a mučednickou smrtí sv. Bruna. Jiskra křesťanství přeskočila až ve 13. století. Ale i to bylo jen krátké ranní svítání. Litevský velkokníže Mindaugas, který byl 6. června 1253 korunován na prvního a jediného litevského krále, přijal roku 1251 katolickou víru. Tímto krokem propůjčil svému státu status křesťanské země. Ale tento počátek christianizace zůstal bez hlubších následků pro další politický vývoj Litvy. Mindaugas totiž zachoval katolické víře věrnost jen dočasně. Ani jeho nástupci nebyli ochotni přestoupit ke křesťanství. Tak celá země, která se ke křesťanství jen přiblížila, upadla opět do pohanství. Litva tak zaujímala v tehdejší Evropě zvláštní postavení. Tvořila určitý druh samostatné civilizace, která nepatřila ani k byzantské pravoslavné východní Evropě, ani k latinskému Západu. Po Mindaugasovi však nebylo v Litvě jediného významnějšího panovníka, který by se svými sousedy nejednal o christianizaci své země.

Pod tlakem řádu německých rytířů

Koncem 13. století se podařilo řádu německých rytířů podrobit pruský lid svému křesťanskému panství. Pak se posílený řád obrátil na Litvu, která měla zpočátku těžkosti ubránit se stálému nátlaku. V druhé polovině 14. století dosáhl tento nátlak svého vrcholu. Každoročně podnikl řád tři až čtyři vpády, které

měly nejčastěji loupežný a ničivý charakter. Trvajícím obranným boj oslaboval litevské síly a vedl k hledání nějakého východiska. Výhodné řešení se naskytlo v roce 1385, kdy byl v Krevu

Zjevení Matky Boží v Šiluvė

uzavřel svazek mezi Polskem a Litvou. Výsledkem byl sňatek litevského velkoknížete Jogaily s polskou princeznou Hedvikou. Jogaila byl korunován v personální unii za krále Polska, musel se však zavázat, že přivede dosud pohanskou Litvu ke křesťanství a celé velkoknížectví připojí k Polsku.

První orientace na Západ

Velkokníže Jogaila se vrátil na Litvu a přijal roku 1387 katolickou víru. Současně začal cílevědomě podporovat christianizaci v zemi. Dal např. zničit pohanské háje a kultovní místa s věčným ohněm. Tento postup měl své přednosti ve srovnání s christianizací jiných pobaltských zemí, např. Lotyšska a Estonska. Tak proběhl křest Litvy nikoliv jako důsledek násilného zásahu zvenčí, nýbrž jako vlastní vnitřní proces, který realizovali samotní Litevci. Německý

Zásah Matky Boží v dějinách Litvy

V příštím roce oslaví Litva zvláštní jubileum. Přesně před 400 lety bylo zásahem Matky Boží zastaveno vítězné tažení kalvinistů. V dnešních dnech se jeví tyto události jako obzvláště významné. Díky zjevení Matky Boží v Šiluvė v roce 1608 se mohla země vrátit zpět ke katolicismu. Toto zjevení bylo uznáno papežským dekretem v roce 1775. Nyní je Litva součástí EU a je právě pro svůj náboženský základ velkým znamením naděje pro sjednocenou Evropu.

řád tak ztratil právně náboženské oprávnění pro své zásahy. Papež odňal křížovým tažením řádu svou podporu a vyslovil se rozhodně proti dalším nájezdům. To již tehdy otevřelo Litvanům cestu, aby se bez ohledu na určité pravoslavné prvky orientovali na Západ a rozvíjeli se kulturně i hospodářsky. Za vlády Vytautase Velikého, který panoval v letech 1392–1430, rozvinula se Litva na jeden z největších evropských států a sahala od Balta až k Černému moři.

V bouři reformace

Když bouře reformace zachvátila Evropu, nezastavila se ani před branami Litvy.

Země stála na pokraji nebezpečí, že zcela ztratí katolickou víru a stane se navždy protestantskou, jak tomu bylo v okolních pobaltských státech. Tu se stalo v malé vesnici Šiluva něco neobvyklého.

Bazilika Panny Marie v Šiluvė

V létě 1608 zasáhla sama Matka Boží do dějin Litvy a způsobila v celé zemi naprostý obrat. Jak byl Mariin zásah v tehdejších poměrech nepatrný

a skromný, tak vytrvale se projevilo jeho výsledkem pro náboženskou budoucnost Litvy. Bylo to, jako by tehdy Matka Boží dala lidem do rukou malý klíč, aby pochopili, co znamená reformace pro Ježíše a jeho Božské Srdce. Několik málo slov a hořký pláč postačil, aby se prostým věřícím otevřely oči a přiměly je k návratu. Tyto události Církev pečlivě prošetřila a nakonec uznala na nejvyšší úrovni. Papež Pius VI. uveřejnil 17. srpna 1775 dekret, ve kterém prohlásil mariánské zjevení v Šiluvė za autentické. Jedná se v jistém smyslu o nejstarší zjevení Matky Boží Evropě, které Církev oficiálně prohlásila za pravé. Tentýž papež Pius VI. dal v roce 1786 milostný obraz Matky Boží ze Šiluvy slavnostně korunovat.

Poutí ke cti Narození Panny Marie

Historie však zde začala již v roce 1457. Petr Giedgaudas, diplomat Vytautase Velikého, postavil v Šiluvė kostel a věnoval pozemek katolické církvi. Na svých mnoha cestách přišel i do Říma a obdržel tam nádhernou ikonu Matky Boží s Ježíškem. Přinesl obraz na Litvu a dal obraz vystavit v kostele v Šiluvė. Mnoho generací uctívalo vroucně Matku Boží v tomto kostele. Od počátku 16. století se ze Šiluvy stalo slavné poutní místo. Každoročně 8. září se zde slavilo patrocinium jako velká odpustková slavnost. Ale již v polovině tohoto století vtrhl do země kalvinismus. Mariánská svatyně zavdala protestantským kazatelům vítaný podnět zasévat mezi věřícími nedůvěru a odcizit národ katolické církvi. Nejdříve šli za nimi zvláště šlechti-

ci a intelektuálové. V roce 1532 se místní správce stal horlivým kalvinistou. Stále více katolického majetku bylo konfiskováno a jeho vlastnictví převáděno na kalvinisty. Aniž by brali ohled na smýšlení věřících, vnucovali reformátoři národu svou vůli. I katolíci v Šiluvě byli vydáni na pospas těmto opatřením.

Prozřetelnost katolického faráře

Když farář Jan Holubka, který odpovídal za mariánskou svatyni, slyšel o počínajících změnách, obával se právem nejhoršího. V moudré prozřetelnosti ukryl do bezpečí důležité dokumenty a milostný obraz, liturgické nádoby a roucha. Nakonec opatřil tyto předměty železem okovanou truhlicí a zakopal ji blízko kostela do země. Skutečně brzy se obcí přehnala nezadržitelná horlivost reformátorů. Kostel byl zabrán a zbořen, farář vyhnán a mariánská úcta vyhlazena. Kalvínský pastor převzal péči o rozptýlené stádo. Po sedmdesáti letech si pamatovalo jen několik nejstarších lidí, že zde kdysi byl katolický kostel.

Děti vidí nádhernou paní

Bylo to jednoho letního dne 1608, jak je známo z tradice. Děti pásly na okraji vesnice ovce. Hrály si v blízkosti velkého skalního bloku a pokřikovaly na sebe v bezmezném radosti říkanky. Náhle zůstaly stát jako zkamenělé a hleděly směrem ke skále. V tichu bylo slyšet zřetelné vzlykání. Tu spatřily děti nádhernou mladou ženu, která stála na kameni, v náručí držela malé dítě a hořce plakala. Její velká bolest byla zcela zjevná. Nepromluvila k dětem, ale dívala se na ně tak smutně, jako by jí pukalo srdce. Její slzy byly tak hojné, že jí tekly po tváři a padaly na skálu. Byla oděna do volného bílého a modrého šatu, jaký děti nikdy nepoznaly. Její dlouhé světle hnědé vlasy splývaly volně na její ramena. Neobvyklé světlo zapla-

Uctívání milostného obrazu v současné době

vilo ženu i dítě. Děti se ve svém ohromení nezmohly na slovo. Ale když žena s dítětem stejně tajemně zmizela, ustoupil jejich strach nadšenému úžasu. Všechny začaly o překot vyprávět, co právě zažily.

Reakce kalvínského pastora

Jeden z chlapů utíkal ihned do vesnice a vyprávěl o tom pastrovi. Ten ho vyzval, aby přestal s tou pohádkou a vrátil se na pole. Když děti večer přišly domů, vyprávěly rodičům a sousedům o plačící Paní. Zpráva se rychle rozšířila po celé vsi. Již další ráno se většina obyvatel shromáždila u skály. Někteří si tropili posměch, ale jiní byli dojatí tím, jak přesvědčivě děti trvaly na tom, že mluví pravdu. Nejvýrazněji bylo jejich vyprávění potvrzeno tím, že každé z nich vyprávělo událost přesně stejně do nejmenších podrobností, ať se jich vyptávali jednotlivě, nebo společně.

Když se kalvínský pastor dověděl, že se tu shromáždil tak velký počet lidí, spěchal tam se svým studentem Salomonem. Dělal mu velké starosti údajná lehkověrnost lidí, s jakou přijímají „římské pověry“. Tak označil celou událost. Varoval je, že je to dílo satana, který je chce svést do bludu, a pokoušel se lidi přimět, aby se vrátili domů.

Celá vesnice je svědkem

Když pastor konečně udělal přestávku, bylo opět slyšet vzlykání. Oči všech se obrátily ke skále: viděli, jak před nimi náhle stanula plačící žena s malým dítětem v náručí, přesně tak, jak to popisovaly děti. S úžasem se dívali na zjevení. Ani pastor nemohl dělat nic jiného, než se s úžasem dívat. Tvář ženy pokrýval hluboký smutek a její tváře polévaly slzy. Konečně se pastor vzpamatoval a zeptal se: „Proč pláčete?“ Odpověděla se starostlivým hlasem: „Byla doba, kdy

můj lid uctíval na tomto místě mého milovaného Syna. Ale nyní jste dali toto místo sedlákům k orání a zvířatům za pastvu.“ Bez dalších slov zmizela.

Mezi lidem se okamžitě rozšířilo přesvědčení, že se jim zde zjevila Matka Boží a měla na mysli katolickou víru, kterou oni odhodili a zapřeli. Došlo k tak radikálnímu návratu ke katolické víře, že deset let po zjevení zde o svátku Narození Panny Marie přijalo 11 000 poutníků svaté přijímání.

Uzdravení slepce

Mezitím však došlo k řadě důležitých událostí, které blíže vysvětlují další vývoj. Především v Šiluvě nebyl žádný odpovědný představitel katolické církve. Téměř 80 let zde nebyl kostel, ani kněz, ani mše svatá. Když se o událostech dověděl biskup, poslal do Šiluvy kněze Jana Kazakeviciuse, aby celou záležitost prošetřil a vyslechl svědky této události.

Tu došlo k dalšímu nadpřirozenému potvrzení události. V blízkosti obce žil stoletý stařec, který byl zcela slepý. Když se dověděl o zjevení, vzpomněl si, že jako mladík pomáhal faráři Holubkovi zakopat u skály truhlici s poklady církve. Vesničané zavedli slepce ke skále zjevení, aby jim pomohl najít místo, kde se musí nacházet zakopaná truhlice. V okamžiku, kdy přišli na místo, nabyl stařec zářivě zrak. Pln radosti a vědomostí padl na kolena a ukázal lidem dotyčné místo.

Základy pro nový kostel

Truhlici našli v dokonalém stavu a obsah předali biskupovi. Kromě liturgických nádob a oděvů byl zde i milostný obraz Panny Marie ze Šiluvy se zprávou, že toto místo věnoval Vytautas Veliký jednou provždy katolické církvi. Nyní museli protestanti přestat se svým odporem. Na místě byla postavena bazilika a v jejím středu zaujal své místo milostný obraz Panny Marie. Na základě

Do této truhlice ukryl farář Jan Holubka nejcennější věci z kostela v Šiluvě

► nesčetných vyslyšení a zázraků, které se staly na přímluvu Panny Marie, musela být bazilika v průběhu doby rozšířena. Až do vypuknutí druhé světové války zde byla účta k Matce Boží nepřerušena. Komunisté se však pokoušeli poutní hnutí zcela zastavit. Přes všechno velké úsilí a pronásledování se to však sovětskému režimu nepodařilo. Šiluva, kterou mají litevští věřící ve velké úctě a pokládají ji za svůj největší poklad, zůstala nedobytou pevností. Na památku zhroucení komunismu vykonal zde kardinál Sladkevicius 8. září 1991 slavnostní zasvěcení Litvy Matce Boží. Dva roky nato navštívil toto místo Jan Pavel II. a modlil se ve svatyni zjevení zvláště za litevské rodiny. Na památku této návštěvy bylo zde zbudováno nové poutnické centrum vedle kostela Panny Marie, které nese jméno Jana Pavla II. Dnes opět patří pouť do odpustkového místa Šiluva k nejvýznamnějším událostem náboženského života v Litvě.

Znamení naděje pro Evropu

Litva je svými jedinečnými dějinami velkým znamením naděje pro sjednocenou Evropu. Po pádu komunismu se katolická církev ve společensko-politickém životě stále silněji prosazuje. Je určující silou veřejného života. Církev a stát zde těsně spolupracují, aniž by to ovlivňovalo jejich vlastní samostatnost. Litva stojí poprvé ve svých dějinách před výzvou prosadit dokonale svou politickou a národní identitu. 79 % obyvatel se hlásí ke katolické církvi. I když má zde církev podobné problémy jako na celém světě, tzn. nedostatek kněží a konfrontaci s materialistickým životním stylem, je zde přesto možno pozorovat velký rozkvět. Obnovují se církevní budovy a struktury a mezi lidem se rozvíjí náboženský život. Kdo zažije na Litvě katolickou církev, cítí všude duchovní a morální sílu, kterou v Evropě nutně potřebujeme.

*Z Kirche heute 11/2007
přeložil-lš*

Na krajské konferenci o vzájemné spolupráci k pozvednutí Olomouckého kraje pro starosty, podnikatele, vysoké školy a další organizace Arcibiskupství olomoucké prezentovalo na svém panelu jeden podařený příklad spolupráce. Jde o Arcidiecézní muzeum, které stojí za pozornost především jako muzeum mimořádné, svým významem a kvalitou daleko přesahující nejen náš region, ale i hranice státu. Ta skvělá věc se podařila díky mimořádným lidem, kteří uměli spolupracovat. Metropolitní kapitula dostala v restituci zpátky dům vedle katedrály, který dala k dispozici. Arcibiskupství zapojilo farnosti a společně daly k dispozici arcibiskupské sbírky a mnohé skvosty z kostelů, které se vystavují. Ministerstvo kultury jako zřizovatel Muzea umění zřídilo pobočku Arcidiecézní muzeum a dalo k dispozici finanční prostředky, na nichž se podílí i Olomoucký kraj, a hlavně Muzeum umění dalo k dispozici své znalosti a zkušenosti. Nebýt tak široké spolupráce, nemohlo se dílo podařit.

Podobně by jistě mohli vyprávět své zkušenosti i mnozí jiní. Já bych však rád upozornil na potřebu spolupráce v rovině podstatně důležitější, protože podmiňuje úspěšnou budoucnost našeho snažení. Nestačí vybudovat úspěšný podnik, školu, obec či úřad. Třeba myslet i na jejich budoucnost. Jestli myslíme dost dopředu, musíme myslet taky na jejich pracovníky a jejich rodiny. Chceme-li mít i zítra dost pracovníků, a dobrých, musíme podpořit rodiny, aby vůbec měly děti a taky je dobře vychovaly. K tomu potřebujeme také vzdělávací instituce i zdravé životní prostředí, a to zdravé, mravní prostředí, a kvalitní kulturu.

Nedostatek dětí a jejich špatná výchova v četných rozpadlých rodinách působí problémy i v ekonomice. Napřed se zavírají školy, pak vysoké školy z nedostatku lepších přijímají i mé-

Etika spolupráce

ně schopné studenty a snižují svou úroveň. Nemá kdo pracovat na důchodce, tak nařídíme pracovat i starým a nevykonaným důchodcům, ale je otázka, který podnik je bude chtít. Snad se budou vymýšlet povinné kvóty důchodců v podniku. Podnikům chybějí pracovníci, tak se zvou cizinci a připravují se budoucí problémy národnostní, případně i náboženské. Nic nového. To tu už bylo. Pro nedostatek pracovníků pozvala naše rozvíjející se společnost už ve 13. století Němce. Jak to dopadlo ve 20. století, známe. Nejsem proti cizincům a přistěhovalcům, ale ptám se, jestli my máme dost chuti k životu a reálné důvody k naději. Diagnóza je složitější, ale zdá se, že můžeme zjednodušeně tvrdit: naše problémy vyrůstají z egocentrismu, kdy myslíme sobecky na sebe a nedovedeme žít pro druhé – ani pro děti, kdy zisk má větší hlas než svědomí a mravní zásady.

Dozvoďte jeden příklad z konference dětských a mládežnických časopisů, která se nekonala v našem kraji. Psycholog se ptá, proč jistý časopis tak hrubě narušuje rozvoj dalších generací sváděním dvanáctiletých dětí k sexuální aktivitě. Redaktor chladně odpovídá, že je to podmínka jejich sponzora, který vyrábí antikoncepci. Tady se krátkozrace vše podřídilo zisku jednoho podniku a negativní dopad odnesou všichni. Nevím, jestli se najde sponzor dobrého dětského či mládežnického časopisu, který by si sice podporou časopisu přímo nezajišťoval další zisk svého podniku, ale přispěl by k ozdravení společnosti a tím i k ekonomické prosperitě vzdálenější budoucnosti.

Ministr vnitra nedávno sdělil, že 51 % dětí z dětských domovů končí trestnou činností. Víme také, že většina dětí z rozvedených rodin je na celý život postižená nedostatkem lásky a příkladem dobré harmonické rodiny. Rozvodů však stále přibývá. Vymyslíme přísnější zákony na děti, ale neptáme se, co jsme jim dlužni. Nevyplatilo by se omezit nedělní práci a dát rodinám větší příležitost být pospolu? Nepomohlo by prezentovat ve sdělovacích prostředcích méně negativních zpráv, které inspirují ke zlu a navádějí k následování špatných příkladů? Nepřispělo by, kdyby tvůrci kultury zobrazovali méně současnosti a dovedli více inspirovat k vytváření lepší budoucnosti? Ano, podniky by to něco stálo a od lidí by to vyžadovalo vnitřní kázeň, ale dlouhodobě by to prospělo.

Všichni jsme na jedné lodi a dlouhodobou prosperitu můžeme zajistit jen všichni společně. K tomu musíme překročit hranice osobních a skupinových zájmů, ba i navyklé mantinely působnosti, v něčem přijmout i vlastní omezení a naučit se dívat hodně dopředu. Počítat s tím, že nejcennější pochvala a uznání není věcí dnešních novin, ani příští uzávěrky hospodářského roku nebo příštích voleb, ale vděčnost dalších generací.

Jsem vděčný všem, kteří se už snaží o komplexní pohled na dnešní svět a vyvozují z toho důsledky. A přeji všem: Neďte se v konání dobra unavit nebo odradit nevšímavostí či nevděkem. Když pracujeme s dlouhodobou perspektivou, potřebujeme i hodně trpělivosti a vytrvalosti. Bůh nám pomůže.

+ Jan Graubner

Neposkvrněná

V těchto adventních dnech se díváme na Marii, Matku Boží, kterou Bůh vyvolil pro naši spásu.

Papež Jan Pavel II. jednou napsal: „Plností milosti je Kristus. Maria přijala Krista a skrze Krista přijala plnou účast na Božím vnitřním životě: Otce, Syna a Ducha Svatého. Tato účast překonává všechno, co nás odděluje od Boha. Vylučuje i dědičnou vinu. Kristus – skrze své vykoupění původce božského života a milosti v každém člověku – musí svou Matku ve zvlášť hojně míře uchránit hříchu. Velkodušnost Syna k Matce jde až k prvnímu okamžiku její existence. Maria se nazývá bez poskvrny počatá.“

Uchránění před dědičným hříchem je nejvíce oblažující způsob vykoupění. Tak se Maria stala velkou nadějí lidstva, protože je pravzor a ideál duše spojené s Bohem. Církevní Otcové neúnavně velebili neposkvrněnou čistotu a svatost Matky Boží. Mnoho světců v barokní době podepsalo své zasvěcení Neposkvrněné svou vlastní krví. Zdá se, že pro rozvoj tohoto tajemství a zavedení jeho svátku více než učenost teologů váží prostá a živoucí víra Božího lidu.

*Giovanni Battista Tiepolo:
Neposkvrněná*

„Na tomto tajemství Církve, předznamenáném Evou-Marií, kterou Duch Svatý zjevil již na prahu ztraceného ráje jako útěchu pro vyhnané lidstvo, měla by se nyní obnovit a prohloubit také naše láska ke svaté Církvi a k nejsvětější Panně Marii“ (Hugo Rahner). A v nás samotných se musí stále obnovovat vítězství nad Hadem. V Marii tušíme onen původní řád stvoření. Proto anděl oslovuje její abso-

lutní plnost milostí slovy: Buď zdráva, milostiplná!

Chrámové písně opěvují Panu Marii: „Mezi tebe, mezi vinu od počátku, Maria, všemohoucnost z lásky k Synu nepřátelství vložila.“ „Bez poskvrny počatá jsi, Panno čistá, Maria, vykvetlas do rajske krásy, v lilii ses rozvíla.“ Nám, kteří jsme skrze Adamův hřích vypadli z řádu milosti, zajistila Kristova krev stejnou milost. Svätý Pavel neúnavně hlásá: „I s vámi obnovil Kristus dobrý poměr skrze Kristovo lidské tělo vydané na smrt, abyste byli před ním svatí a bezúhonní“ (Kol 1,22).

Mariina neposkvrněná tvář září uprostřed naší nouze, protože „milost bude přehojná pro ty, kdo mají důvěru“ (Kateřina Labouré). Sv. Maxmilián Kolbe zasvětil celý svůj život až do posledních dnů ve svém zajetí Neposkvrněnému početí. Její „Ano“ v nás probouzí nadšení pro zásadní otevřenost Bohu, pro připravenost a ochotu k úplnému sebeodevzdání, aby se i naše bytost a naše srdce spojilo jen s Bohem v radostné poslušnosti a nikdy ji již neodvolalo.

Katolický lid těžce nese, že svátek Neposkvrněného početí byl degradován na obyčejný pracovní den. O to vroucněji tedy zpívá: „Panno čistá, Panno svatá, bez poskvrny jsi počatá, květe rajske líbeznosti, kdo by vychválil tě dosti?“

Ve čtení Anselma z Canterbury čteme o dnešní slavnosti: „Bůh Otec, který všechno stvořil, nově stvořil Matku Marii. Neboť jestliže Bůh zplodil Syna, skrze něhož všechno je stvořeno, Maria zplodila Toho, skrze něhož bylo všechno zachráněno. Opravdu, Pán je s tebou, neboť Pán způsobil, že celé tvorstvo je tvým dlužníkem... Ó Panno, jejímž požehnáním byla celá příroda posvěcena!“

„Vyvýšena nad anděly, nad všech svatých zástup skvělá, Královna jsi tvorstva všeho. Usmíř Boha všemocného!“

Kath-net

-sk-

Celá jsi krásná a poskvrny na tobě není (Pís 4,7)

Tento úryvek Písne písní vztahují církevní Otcové k Marii milostiplné.

Je celá krásná od prvního okamžiku svého bytí, bez poskvrny hříchu vstoupila od Boha do života, určená a omilostněná k tomu, aby se stala Matkou Ježíše Krista.

Mariina milost má vnitřní vztah k nám křesťanům. My jsme byli dědičného hříchu zbaveni ve křtu a máme nyní v sobě chránit milost. Každý hřích zatemňuje světlo milosti. Hřích nás zbavuje naší vnitřní krásy. Před Bohem však máme být krásní, aby i v nás našel zalíbení (Lk 2,14). Mluví o tom také List Židům ve své poslední kapitole:

Bůh má zalíbení v těch, kteří chválí jeho jméno.

Krása duše má vždy co do činění s čistým, upřímným a pokorným srdcem. To pyšní lidé se tlačí vehementně do popředí a dávají tak najevo spíše dědičnou poskvrnu, která obsahuje postoj: *Nebudu sloužit!* Zahořkllost, hněv, pýcha a sebeospravedlňování dělají naopak člověka nevzhledným.

Všichni jsme povoláni, abychom byli před Bohem krásní. Upřímnou a kající zpovědí před Vánoce můžeme obnovit svou krásu, abychom ji pak darovali Bohu. Je to nejpůsobivější kosmetika, za kterou nemusíme vydávat své peníze.

Antonio Rosmini se narodil 24. března roku 1797. Jeho otec pocházel ze staré římské patricijské rodiny a matka byla hraběnka z rodu Formenti di Biascesa. Mládí prožil v prostředí patriarchální zbožnosti, spravovaném inteligentní, zbožnou a láskyplnou matkou, která vtiskla dítěti autentický křesťanský humanismus.

Od mládí se vyznačoval velkou mravní odpovědností a otevřeností pro kulturní zájmy s výrazným sklonem k filozofii, ale již v 16 letech projevuje vztah k askezi a objevuje, že není jiné moudrosti než ta, která je v Bohu.

Rozhodl se pro kněžský stav, musel však překonat odpor všech příbuzných, kteří v něm viděli dědice šlechtického rodu. V roce 1816 nastoupil na univerzitu v Padově a věnoval se zde především filozofii, dějinám a lingvistice. Seznámil se zde s Nicolem Tommassem, který zůstal po celý život jeho přítelem, podobně jak tomu bylo od roku 1826 se spisovatelem Alessandro Manzoni, kterého poznal v Miláně.

Kněžské svěcení přijal 21. dubna 1821 a pak strávil určitou dobu v usebranosti a rozjímání v Roveretu. Tou dobou zemřel jeho otec a on se stal dědicem celého rodinného jmění, které se pro něho stalo jedním z největších křížů jeho života, především pokud jde o vztah k bratru Josefovi. Jeho sestra Josefa Markéta se stala řeholnicí v kongregaci Dcer lásky, které založila svatá Magdaléna z Canosy.

Antonio Rosmini byl obdařen četnými mimořádnými dary ducha, širokými zájmy a nesmírnou pílí, svůj život však postavil na asketickém principu: chtěl usilovat pouze o očistění své duše od zla, získat lásku k Bohu a bližním a přivést ji k dokonalosti.

Pokud jde o jeho činnost, nevybíral si podle svého zájmu studium, práci ani životní podmínky a přenechával Bohu, aby

mu dal najevo svou vůli vnějšími okolnostmi, které posuzoval ve světle rozumu a víry.

Byl to tzv. „princip pasivity“ anebo „lhostejnosti“, který představuje trvalou vnitřní dispozici a vůli chtít pouze to, co je Boží vůle. „Pasivita“, kterou si Rosmini uložil, byla ve skutečnosti přísnou kázní a naprostým sebeodevzdáním Bohu, kterému chtěl bezvýhradně sloužit. V roce 1821 dostal pozvání od sv. Magdalény z Canosy, aby založil řeholní institut, ale jako mladý kněz se necítil k tomu dostatečně zralý. Teprve v roce 1827 v Miláně pochopil, že nadešel pravý čas.

18. února 1828 je sám na hoře Kalvárii v Domodossolo, kde připravuje stanovy rodící se společnosti a očekává, že Bůh mu pošle druhy, kteří budou přicházet teprve postupně. Dílo se bude jmenovat Institut lásky a bude mít za úkol hlásat a praktikovat univerzální lásku, tzn. lásku duchovní, intelektuální i tělesnou pro blaho bližních. Od svých členů požaduje, aby byli připraveni vykonat jakékoliv dílo, které jim bude svěřeno.

Blahoslavený Antonio Rosmini (1797-1855)

Blahoslavený Antonio Rosmini

Rosmini je velká a komplexní osobnost 19. století, kterou Církev docenila teprve nedávno.

V roce 1828 papež Pius VIII. schvaluje tento institut a vyzývá Antonia, aby dal přednost autorské práci, protože v tuto dobu vznikla velká potřeba spisovatelů, kteří by oživilí křesťanské vědomí silně otřesené teoriemi, které vzešly z Francouzské revoluce a z pořádku, který zaváděl Napoleon Bonaparte se silně antiklerikálním zaměřením.

Již od roku 1823 ho mělo na mušce Rakousko, které ho cenzurovalo v podezření, které ho provázelo po celý život. Všechno začalo přednáškou v Roveretu, ve které bl. Antonio vyzvedl dílo zesnulého papeže Pia VII. (1800-1823). Vyznal se přitom ze své lásky k Itálii, což pro Rakousko bylo znamením, že Rosmini není ničím jiným než „karbonářem“.

V roce 1830 uveřejnil své první velké filozofické dílo „Nová úvaha o vzniku idejí“. Počet jeho spolubratří mezitím rostl a Rosmini je osobně vedl. V roce 1832 dal vzniknout kongregaci „Sester Prozřetelnosti“, která měla stejné asketické základy jako mužská větev. Po členech těchto kongregací byla velká poptáv-

ka na školách, kde začali působit jako rosminiánští „učitelé“ a „učitelky“.

P. Antonio byl jmenován farářem v Roveretu. Otevřel nový dům v Trentu, ale pro zjevné nepřátelství rakouské vlády vůči němu musel tuto činnost přerušit. Aby zmínil vzniklé napětí, přesídlil do Milána.

Jeho řeholníci odjíždějí na misi do Anglie a spolupracují zde na obnově katolické hierarchie. Odtud přešli do Irska. Duch institutu a jeho „univerzální“ zaměření způsobují, že jeho řeholníci se velice rychle a moudře adaptují kdekoliv. Tak odjíždějí do USA a na Nový Zéland. Sestry rosminiánky dnes působí ve Venezuele, v Tanzanii a v Indii.

Rosmini je autorem tisíců dopisů a mnoha knih filozofických a teologických. Jejich bibliografie je vskutku obrovská. V roce 1838 papež Řehoř XV. schvaluje jeho kongregace a jmenuje ho generálním představeným. V roce 1839 uveřejnil „Traktát o mravním svědomí“. Základem jeho filozofického myšlení je tvrzení, že lidský rozum je osvětčován ideálním světlem, které je světlem pravdy a ve kterém je něco „božského“. Začaly první kontroverze s jeho protivníky, kteří ho obviňovali, že jeho nauka je v rozporu s vírou a mravy.

Polemiky pokračovaly hlavně mezi rosminiány a jezuity. Musel zasáhnout papež, který uložil oběma stranám mlčení. Manzoni, který Antonia Rosminiho hájil jako laik, o něm řekl, že je to „jedna z pěti nebo šesti největších inteligencí, jaké lidstvo mělo za celá staletí“.

Piemontská vláda Karla Alberta v obtížném okamžiku první války o nezávislost rozhodla, že vyšle Rosminiho jako svého zplnomocněnce k papeži do Říma. Papež Pius IX. ho přijal s velkou úctou a slíbil mu kardinálský

purpur v následujícím prosinci. Ale v listopadu propukla revoluce a papež musel uprchnout do Gaety. Požádal Rosminiho, aby ho následoval.

Nepráteleství ze strany Rakouska však vytvořilo kolem P. Rosminiho nepříznivé klima. Přispěla k němu i jeho kniha „Pět ran Církve svaté“, která byla plodem jeho kněžského ducha a velké lásky k Církvi a poukazovala na nebezpečí, jaká hrozí jednotě a svobodě Církve, s odvahou odhalovala tyto rány a označovala i léky. Ale tuto knihu četli někteří ze zcela jiného zorného úhlu. Bourbonská vláda v Neapoli ho nechťela na svém území, bylo mu bráněno v audiencích u papeže a papež, sám zatížený stíny, které začaly doléhat na jeho nauku, vyzval ho písemně v roce 1849, aby „zvážil, upravil a opravil nebo stáhl své tištěné díla“.

Jakkoliv byl ochoten uposlechnout a provést „opravy“, dvě jeho knihy byly v červnu 1849 dány na index, což mu způsobilo velkou bolest. V tomto temném období napsal „Úvod ke komentovanému evangeliu svatého Jana“, dílo vysoké teologie a spirituality, které svědčí o jeho vnitřních mystických zkušenostech.

Za této situace, kdy byl podezíráván z bludů a dvě jeho knihy byly na indexu, nemohl již stát papeži nablízku. Odešel v roce 1849 do Stresy, kde se připojil ke svým spolubratrům, a všechno svěřil Boží prozřetelnosti. Ve Strese pokračoval ve vedení své kongregace a napsal své velké dílo „Teosofie“, ale jeho odpůrci na něho dále útočili a přiměli papeže, aby dal všechna jeho díla podrobit zkoumání. Tato prověrka trvala čtyři roky, které naplňovaly Rosminiho strachem nikoliv o sebe, ale o škodu, která z toho může vzejít pro jeho dvě kongregace, jejichž zakladatel je podroben procesu, o kterém se mluví na celém světě.

Prověrka u římské Kongregace posvátného Oficia skončila v roce 1854. Závěrečného zasedání se účastnil sám papež, který

po vyslechnutí osvobozující absoluce zvolal: „Bud' pochválen Bůh, že posílá čas od času takové lidi k dobru Církve!“

Ale velký filozof a zakladatel byl již u konce svých sil i svého života jakožto odzbrojený a poslušný prorok, jehož chronická

Rosminiho náměstí

nemoc se krutě přihlásila, stravovala jeho fyzické síly, zatímco jeho duch se v utrpení ještě více třibil.

U jeho lůžka se střídají přátelé, obdivovatelé, žáci, osoby, které mu chtěly vyslovit svou úctu a svůj obdiv, požádat ho o požehnání a dobré slovo. Sám Alessandro Manzoni, i když nemocen, běží s pláčem za přítelem a nemůže uvěřit, že by měla odejít taková inteligentní osobnost, jakou byl Rosmini.

Zemřel 1. června 1855 ve věku 58 let. Jeho ostatky odpočívají v kryptě kostela St. Crocifisso, který je u budovy noviciátu ve Strese. Ale jeho psané dílo dále nemá klidu. V roce 1888 jsou podrobena zkoumání jeho dvě poslední díla, která při předchozím šetření ještě neexistovala, a posvátné Oficium je odsoudilo spolu se čtyřiceti větami z jeho předchozích děl, protože se vyšetřovatelům zdálo, že nejsou v souladu s katolickou naukou.

Muselo uplynout půl století, aby obsáhlé studium rosminiánské nauky prokázalo její naprostou harmonii s katolickou naukou.

Papež Benedikt XVI. ho 26. června prohlásil za ctihodného Božího služebníka a 18. listopadu 2007 byl v Novaře prohlášen za blahoslaveného. Jezuitský řád se omluvil za všechna přikopání, která mu způsobil.

*Ze Santi, beati e testomoni
přeložil -ls-*

SVATÝ AFRAHAT SYRSKÝ - dokončení ze str. 2

i v pozemské realitě, ve které žije, může vstoupit do vztahu k Pánu: „Pokorný je poníženy, ale jeho srdce se pozvedá do velikých výšin. Oči jeho tváře pozorují zemi, ale oči jeho mysli vznešenou výšku“ (Výklady 9,2).

Půst a modlitba

Na člověka a jeho tělesnou skutečnost pohlíží Afrahat velmi pozitivně: lidské tělo je podle příkladu pokorného Krista povoláno ke kráse, radosti a světlu: „Bůh se sklání k člověku, který miluje, a je správné milovat pokoru a setrvat v podmínkách pokory. Pokorní jsou prostí, trpěliví, milí, počestní, spravedliví, zkušení v dobrém, klidní, moudří, pokojní, milosrdní, ochotní k obrácení, dobrosrdeční, hlubokomyšlní, rozvázní, krásní a vytoužení“ (Výklady 9,14). Afrahat často představuje křesťanský život v jasné asketické a duchovní dimenzi: víra je jeho základ; činí z člověka chrám, kde přebývá sám Kristus. Víra tedy umožňuje upřímnou lásku, která se projevuje v lásce k Bohu a k bližnímu. Jiný důležitý aspekt pro Afrahata je půst, který chápe v širokém smyslu. Mluví o půstu od pokrmu jako o nezbytné praktice, aby člověk byl láskyplný a panický,

na půstu závisí zdrženlivost z pohledu zdraví; pak mluví o půstu od prázdných a ošklivých slov, o půstu od hněvu, o půstu od vlastnictví statků z pohledu služby, o půstu od spánku, aby byl čas na modlitbu.

Draží bratři a sestry, vraťme se ještě na závěr k Afrahatově nauce o modlitbě. Podle tohoto starověkého „Mudrce“ se modlitba uskutečňuje, když Kristus přebývá v srdci křesťana a zve ho k úkolu shodnému s láskou k bližnímu. Píše totiž:

„Dopřej úlevu znaveným, navštěvuj nemocné, buď starostlivý o chudé: to je modlitba.

Modlitba je dobrá, její skutky jsou krásné.

Modlitba je vítaná, když ulehčuje bližnímu.

Modlitba je vyslyšena, když obsahuje také odpuštění urážek.

Modlitba je mocná, když je plná Boží síly“ (Výklady 4,14-16).

Těmito slovy nás Afrahat zve k modlitbě, která se stává křesťanským životem, je skutečněná životem proniknutým vírou, otevřeností k Bohu a tím láskou k bližnímu.

*Bollettino Vaticano 21. 11. 2007
Mezititulky redakce Světla*

ATEISTA MÁ STRACH Z ATEISMU

Bývalý předseda německých komunistů Georg Gysi řekl, že je ateista, ale má strach ze společnosti bez Boha, protože tu hrozí ztráta lidské solidarity. Katolický spisovatel Manfred Lütz k tomu poznamenává, že levice se v otázkách hodnotové orientace na celá desetiletí zdiskreditovala. Věrohodná je v této věci jediná církev. Poznamenal ironicky, že společnost si sama vytvořila nová „pravověrná dogmata“ a svou „inkvizici“. Touto „pravověrností“ je tzv. společenská korektnost a inkvizicí veřejné mínění. Křesťan, který jen omílá fráze, je však méně přesvědčivý než ateista, který klade pravé otázky.

PROTI SMRTI

V OSN při diskuzi o rezoluci zakazující trest smrti došlo k debatě, že lidský život je třeba respektovat nejen u zločinců, ale i u nenarozených dětí. Především muslimské země požadují přijetí všech možných opatření, aby život nenarozených byl chráněn. Tento návrh však byl zamítnut. Většina zemí však zdůrazňuje, že potřebujeme rezoluci „Právo na život“.

Důležitým a snad nejdůležitějším předpokladem dobré modlitby je pokora, vědomí naší lidské slabosti, vědomí, že jsme jen tvorové.

Katechismus katolické církve říká: **Pokora je základem modlitby.** „Vždyť ani nevíme, oč se máme modlit“ (Řím 8,26). **Pokora je nezbytná dispozice k obdržení nezaslouženého daru modlitby. Člověk je Boží žebřák** (2559).

Člověk je před Bohem vždy nutný, slabý a také hříšný tvor, a přesto nás Bůh udržuje při bytí a my se smíme k Bohu přibližovat jako děti.

Jedna legenda vypráví: Když Kristus vystoupil na nebesa, ptali se ho andělé, jak to bude dále s jeho královstvím na zemi. „Mám přece na zemi své učedníky,“ odpověděl Kristus. Ale andělé viděli, jak bezvýznamní, slabí a zbabělí byli učedníci, a ptali se udivení: „Pane, ty opravdu nemáš nic lepšího v plánu?“ A Kristus odpověděl: „Ne, jiný plán opravdu nemám.“

Andělé v této legendě nebyli právě nadšeni Božím plánem přenechat hlásání víry učedníkům. Věděli o lidské slabosti: tušili, že lidé budou dělat chyby, a to dokonce Božím jménem. Tušili, že někteří lidé Ježíšovo poselství zfalšují a budou se dít velké nepravosti.

I Pán ví o lidské slabosti. A přece dává učedníkům za úkol, aby hlásali evangelium, v jeho jménu křtili, vyháněli demony a uzdravovali nemocné. Stejně tak i my lidé víme o svých slabostech a pociťujeme je stále znovu. Svatý Pavel, apoštol národů, který jako první hlásal víru v celé římské říši, věděl o svých slabostech a o své ubohosti. Ale udělal obdivuhodnou zkušenost. Jednoho dne prosil Pána, aby ho zbavil jeho slabostí, a Pán mu odpověděl: **Postačí ti moje milost, protože síla se zdokonaluje ve slabosti** (2 Kor 12,9).

Bůh si volí to, co je slabé, malé a nepatrné v očích světa, aby tak sám působil. Protože právě

Člověk je před Bohem žebřák

tak se stává zřejmým, že je to On, kdo působí, a nikoliv lidská moudrost a síla. Člověk sám ze sebe nezmůže nic, ale s Bohem a Boží pomocí a milostí může všechno. S Bohem působí apoštolové dokonce zázraky a věci lidsky nemožné. Jsou to s Bohem spojení lidé, kteří změnili svět k lepšímu.

Když portugalský král naléhal, žádal papeže o misionáře pro Indii a svatý Ignác byl ochoten dát k dispozici několik ze svých prvních druhů, nikdo nemyslel na Františka Xaverského. Byl churavý a zdálo se, že se nehodí k ničemu jinému, než aby byl sekretářem svatého Ignáce, příležitostně vyučoval katechismus a kázal o nedělích. Ale když jeden z vybraných misionářů krátce před odjezdem onemocněl, zavolal Ignác k sobě svého sekretáře a řekl mu: „Františku, víte, že z příkazu Svatého otce musí odejít dva naši bratři do Indie a že jsme k tomu zvolili také otce Bobadilla. Ale on kvůli nemoci nemůže odcestovat a druhý vyslaný nemůže čekat, až se uzdraví. Je to tedy na vás!“

František Xaverský odpověděl: „Dobrá, jsem připraven!“

„Po pekelné cestě, která ho opakovaně přivedla na pokraj hrobu a při které více než měsíc strádal mořskou nemocí, doplul do Indie. To, co bývalý a churavý sekretář vykonal v následujících letech v Indii, na Molukách mezi nedotknutelnými, lovci perel a lidožrouty, hraničí s lidskými možnostmi. Stal se apoštolem Indie a Japonska a zemřel před branami Číny, když chtěl začít hlásat evangelium v Říši

středu“ (Hoffsümmer, Kurzgeschichten III, 226).

Kdyby papež poslal do Indie velké učence, silné a zdravé misionáře, mohlo by se to připisovat jejich lidské moudrosti, že tisíce lidí obrátili k dobrému a k Bohu. Ale u svatého Františka Xaverského, který byl spíše nevzdělaný a více nemocný než zdravý, to byl právě Bůh, který navzdory jeho slabosti působil skrze jeho pokoru a modlitbu. Bůh daruje své velké milosti pokorným.

V evangeliu blahoslaví Pán ty, kteří jsou chudí před Bohem (srov. Mt 5,1).

A tím nemá na mysli ani tak materiální bídu, jako v první řadě vnitřní postoj: člověk, který nic neočekává od sebe, ale všechno od Boha, v kterého skládá všechnu důvěru. Jedná se tedy o vnitřní chudobu, o otevřenost pro Boha, o vnitřní osvobození ode všeho, co mě odděluje od Boha.

Svatý Tomáš Akvinský patlil u svých současných vzdělaných lidí za nejvzdělanějšího a nejinтелигентnějšího člověka tohoto století. Byl si vědom své učenosti, ale také toho, že jeho inteligence a jeho vhled do božských věcí jsou Boží dary, a proto zůstával vždy pokorný, možno říci až prostý.

Jednoho dne diktoval svému spolubratru teologické pojednání. Jeho písař chtěl udělat žert a řekl: „Bratře Tomáši, podívej se z okna, kolem letí vůl...“ Tomáš ihned vyskočil a běžel k oknu, ale nic neviděl. Bratr řekl Tomášovi: „Jak jsi tomu ty, tak učený, mohl uvěřit?“ Tomáš mu

odpověděl: „*Spíše jsem uvěřil tomu, že vůl může létat, než tomu, že jeden můj spolubratr nemluví pravdu.*“

Když jednou svatý Tomáš sloužil mši svatou v kapli sv. Mikuláše v Neapoli, došlo u něho k podivuhodné proměně. Po této mši svaté už nic nenapsal ani nenadiktoval. Dokonce odstranil ze své cely všechno psací zařízení, ačkoliv měl rozpracovaný třetí díl Summy o svátosti pokání. Když bratr Raynald viděl, že Tomáš přestal psát, řekl mu: „*Otče, jak můžeš zanechat tak velkého díla? Začal jsi přece k Boží slávě a k osvětlení světa!*“ **Bratr Tomáš odpověděl: „Já už nemůžu...“** Bratr Raynald se lekl, že bratr Tomáš z přepracovanosti a přemíry studia utrpěl újmu na duševním zdraví, a naléhal znovu a znovu, aby pokračoval v práci. Tomáš mu však odpověděl: „*Raynalde, nemohu. Všechno to, co jsem napsal, mi připadá jako plevy.*“ Bratr Raynald byl celý bez sebe. Později začal na Tomáše naléhat, aby mu přece jen řekl, proč už nechce pokračovat v práci a proč se tak změnil.

Po mnoha otázkách a naléhání bratr Tomáš odpověděl: „*Zapřisahám tě při živém všemohoucím Bohu, při věrnosti k našemu rádu a při tvé lásce ke mně, abys během mého života nikomu nesdělil, co ti teď řeknu: - Všechno, co jsem napsal, mi připadá jako plevy ve srovnání s tím, co jsem spatřil a co mi bylo zjeveno...*“ Několik dnů nato Tomáš zemřel ve věku 49 let cestou na koncil v Lyonu 7. března 1274 (Hoffsümmer, Kurzgeschichten).

Kněž, který vyslechl poslední zpověď sv. Tomáše, byl prostotou tohoto světce hluboce dojat: „*To bylo jako zpověď malého dítěte, které z celého srdce miluje Boha...*“

Bůh se v životě a v modlitbě zjevuje těm, kteří ho s pokorným srdcem hledají a z celého srdce milují.

Z-sks-44/2007 přeložil -lš-

MISIJNÍ ČINNOST NEŽÁDOUCÍ

Návštěvníci letní olympiády v Pekingu musí počítat s přísnými kontrolami. Úřady nechtějí propustit do země žádné předměty, které šíří nějaký náboženský kult. Osobní náboženské předměty však mají být povoleny. Nikdo není však schopen definovat, jaký je mezi nimi rozdíl.

Kath-net

Neposkvrněná je s námi

Maria není pro nás jednou z možných cest, nějakým volitelným doprovodem či pomocí v životě, nýbrž je jedinou Bohem vyvolenou a stvořenou cestou, po které nejdříve Bůh sestoupil k člověku, aby pak stejnou cestou člověk mohl vystoupit k Bohu. Bůh sám se svobodně rozhodl zjevit svou moc a svou slávu tím, že ve věci spásy člověka bude jednat ve všem s Marií a skrze Marii. Maria se tak stala z Božího rozhodnutí nezbytnou a nenahraditelnou součástí jediného pravého náboženství. Může si člověk dovolit přehlížet bytost, které Bůh věnuje veškerou pozornost, kterou stvořil tak, že jí sám v procesu záchranu člověka nutně potřebuje? Přišel na svět skrze ni jako dítě, které bez ní neudělalo ani krok. Tato závislost samotného Boha na tělesné matce, které se sám podrobil, je pro nás závazným symbolem a obrazem naší závislosti a oddanosti Panně Marii. Úplné zasvěcení a sebeodevzdání Panně Marii je jen zcela logickým uznáním a vědomým naplněním tohoto stavu.

Máme jen velice kusé zprávy o tom, co všechno dělala Maria během Ježíšova veřejného působení, ale i z toho mála, co víme, je zřejmé, že nestála stranou, že se, jak se říká, vynasnažila, aby „byla u toho“, jak jí ukládala její role prostřednice a spolupracovnice. Její velký zásah v Káně proto jistě nebyl nijak ojedinělý. Kdy chodila, mluvila o svém Synu, posílala za ním nemocné a hříšné, přimlouvala se za potřebné. Jestliže si takto počínala v době svého pozemského života, kdy ještě všechno nechápala a mohla to jen uchovávat ve svém srdci, tím více se pro svého Syna a pro své děti angažuje nyní, kdy všechny souvislosti i všechna hroící nebezpečí vidí zcela jasně Božíma očima, tak jak jsou. Ježíš si ji vzal k sobě s tělem i duší nejen proto, aby ji odměnil za její vskutku svatý a svrchovaně mučednický život, ale také proto, aby s ním dále trva-

le spolupracovala na velkém díle spásy světa.

Mariino nepřátelství s Hadem se odehrává ve dvou rovinách. Je to především rovina individuální. Ačkoliv Boží Syn svou smrtí na kříži přinesl za všechny dokonalou výkupnou oběť, ke které nerozlučně patří i jeho Matka, a tuto svou vykupitelskou oběť navíc ustavičně zpřítomňuje, neznamená to ještě, že jsme spaseni. O naší spásě se rozhoduje teprve v hodině naší smrti a „kvalitu“ tohoto rozhodujícího okamžiku si připravujeme celý svůj život. Proto jsme církev bojující, protože musíme bojovat o svou spásu. Mnoho je však těch, kteří na to zapominají a počínají si tak, že to jejich věčnou spásu vážně ohrožuje. Ale je naším velkým štěstím, že je tu stále někdo, komu to není ani nemůže být lhostejné. Maria, která nás právě pod křížem přijala za své děti, které svým dobrovolným utrpením spoluvykoupila, nejlépe ví, co všechno muselo být pro naši záchranu vynaloženo a jakou bolest a jaké neštěstí by to pro nás znamenalo, kdybychom svého cíle nedosáhli. Ona tedy není v nebi na zaslouženém odpočinku, ale ustavičně chce být s námi, aby v konkrétním případě jednoho každého z nás mohla uskutečnit své Bohem uložené poslání, aby přímo v nás „potřela hlavu Hada“ a mohla nás tak – čisté a svaté – představit nebeskému Otci.

Ale je tu i celosvětová rovina Mariina boje s Nepřítelem. Nic jí nepůsobí větší bolest, než když celé národy ke svému neštěstí svévolně maří její spásné dílo.

To je důvodem a společným jmenovatelem všech jejích vstupů do osobních i lidských dějin.

Panně Marii, která je nejpokornější ze všech tvorů, jejíž vůle je nejdokonaleji sjednocena s vůlí Otce, je zcela cizí jakákoliv svévole. Její tak četná „vystoupení“ zde na zemi nejsou nějaká její dobrodružství, ale jsou to

projevy poslušnosti k vůli Boží, kterými říká stále své nepokornější, ale také nejaktivnější Fiat - Staň se! Jestliže se Panna Maria ustavičně zjevuje na tolika místech světa a přeje si, abychom ji zde uctívali, pak tuto úctu od nás Maria požaduje právě proto, že je to Bohem stanovený nejlepší způsob, jakým ho můžeme oslovit v jejím Synu.

Skutečnost, že nám přitom dává dokonce spatřit svůj pláč a slzy, se kterými se tak často vrací na tento svět, není projev nějaké teatralnosti, nýbrž je to jasné vnější, pro nás viditelné znamení hluboké duchovní bolesti a utrpení, jaké jejímu srdci působí bloudění, hříchy a záhuby těch, které tolik miluje jako své děti, děti tak drahocenné, že pro ně její Syn spolu s ní podstoupil tak velké utrpení a smrt. Její pláč je projev její mateřské a spoluvykupitelské starostlivosti o ovoce vykoupění.

Rámci tzv. soukromých zjevení se zcela vymykají její přímo historické zásahy do dějin národů, jakými jsou zjevení v Guadalupe 12. prosince 1531, v Šiluvě v Litvě 1608 či ve Venezuele 1652.

Na zásah Panny Marie v Šiluvě (viz str. 6) se nemůžeme dívat jako na místní nebo národní epizodu. To je zásah, který by se měl stát předmětem vážného bádání a studia teologů, protože dopad tohoto zásahu je třeba náležitě zhodnotit a zevšeobecnit. Panna Maria zde zcela jasně ukazuje, o co jí jde: Nemluví vůbec o sobě, nestěžuje si, že protestantizace zcela potlačila její úctu, ale pláče nad celkovou zkázou, kterou zde způsobila tzv. reformace, protože je to ve skutečnosti spíše deformace, která připravila jejího Syna o potřebnou úctu a věřící o potřebné milosti. Reformace ve zcela mylné představě, že se vrací k podstatě, samotnou podstatu odhodila. Zjevení Panny Marie v Šiluvě je vlastně velká lekce praktického ekumenismu, které prostí lidé ihned obdivuhodně dobře porozuměli: Matce Boží se jedná

o náš návrat k původní katolické víře s její podstatou: mši svatou a úctou k Ježíši a jeho Matce. I u zbloudilých a odpadlých se obdivuhodně projevil zdravý sensus fidei, smysl pro víru, a oni ochotně uposlechli mateřskou výzvu k důsledné protireformaci. Jak velice se jim jejich poslušnost vyplatila! Mariino neposkvrněné Srdce zde zvítězilo dlouho před fatimským zaslíbením. Kéž by se naše Matka setkávala s takovou poslušností a ochotou i u učených a moudrých a odpovědných, a to tím spíše, že máme tolik příkladů, že i moudří a vzdělaní, a dokonce i svatí se mohou mýlit. Například k odpůrcům dogmatu o neposkvrněném početí patřili i sv. Tomáš Akvinský a svatý Bernard. O omylech vzdělaných a odpovědných by nám mohli vyprávět pronásledovaná sestra Kowalská, pronásledovaný P. Pio a blahoslavený Antonio Rosmini.

Je to na jedné straně smutné, ale na druhé straně nám to dává naději, že se přetrvávající negativní postoj k pátému mariánskému dogmatu, o které zbožní věřící vytrvale prosí, také ukáže jako omyl a zvítězí zdravý sensus fidei. Jen aby to netrvalo dlouho. Mariánská dogmata totiž neoslavují jen Marii, ale i Církev a jsou pro ni velkým požehnáním. Dogma o neposkvrněném početí představilo Církev po všem hanobení předcházející doby jako Kristovu neposkvrněnou nevěstu. V době, kdy mělo násilím vzniknout nebe na zemi, dogma o nanebevzetí ukázalo na Církev jako na vyvolenou obyvatelku nebeského Jeruzaléma, kam bezpečně vede celé lidstvo. A nyní je svrchovaný čas oficiálně se postavit po bok Marie Spoluvykupitelky a zdůraznit tak nejaktuálnější poslání Církev: být prostřednicí všech milostí a Kristovou spoluobětí za smrtelně ohrožený svět. To je také nejpodstatnější přínos pro skutečný ekumenismus, který není nic jiného než upřímné obrácení všech, jako tomu bylo kdysi v Litvě.

-/š-

Ne 9. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (26) 8.15 Tři svišti (4. díl) - Nadílka 8.25 Hledači dobrých zpráv (6. díl) (P) 8.40 Havaj 9.30 Modlitba za domov (P) 9.45 Pro víta mundi (57) - ThDr. Pavel Černý, Th.d. 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností sv. Mořice v Kroměříži (L) 11.53 Adventní zamyšlení 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz (20) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Svatý Mikuláš: Příběh a život 16.30 Hlubinami vesmíru (11) 17.35 Malé biblické příběhy (26) 17.40 Ve jménu Ježíše (2. díl): Šavel (P) 18.05 Havaj 19.40 Na koberečku (33) 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Octava dies (458) (P) 20.35 Koncert Richarda Čanakyho (P) 22.00 Misijní magazín (17) 23.00 Misie jinak 00.30 Cesty za poznáním: Bangkok 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 10. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Taková bývalá vesnice 8.40 Na koberečku (33) 8.55 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zadržují požehnání 9.40 Hledači dobrých zpráv (6. díl) 10.00 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 10.35 Octava dies (458) 11.05 Tandem kvíz (20) 11.40 Tři svišti (4. díl) - Nadílka 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro víta mundi (32) - Ján Ostrolucký 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.10 Můj báječný denní úděl 16.40 Jdi a jednej také tak 17.00 Exit 316 (14. díl): Víra 17.20 Mikuláš (na kapucínský způsob) 17.30 Dětská televize (2007) 18.05 Taková bývalá vesnice 18.35 Tři svišti (5. díl) - Nebezpečí 18.45 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 19.15 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 19.40 Modlitba za domov 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kuba 21.00 Na koberečku (33) 21.15 Atlas Charity: Charita Český Těšín - Dům pokojného stáří 21.20 Přírodní krásy Ameriky (5/13) 21.55 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 23.10 Koncert Richarda Čanakyho 00.20 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 11. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Kuba 9.00 Pro víta mundi (32) - Ján Ostrolucký 9.45 Cesty za poznáním: Barcelona 10.10 Octava dies (458) 10.40 Hlubinami vesmíru (11) 11.40 Tři svišti (5. díl) - Nebezpečí 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Ondrášek 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Nadšení pro dům 16.35 Pro víta mundi (57) - ThDr. Pavel Černý, Th.d. 17.15 Cesty za poznáním: Barcelona 17.40 CHKO České středohoří - Milešovka 18.05 Baterka (11) 18.35 Tři svišti (6. díl) - Ufňukanec 18.45 Modlitba za domov 19.05 Léta letí k andělům (13) - Marek Orko Vácha 19.30 Přírodní krásy Ameriky (6/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (17) 21.10 Historie válečného letectví (4. díl): Vzdušná válka za-

číná, Tvoření bitevních linií (P) 21.40 Exit 316 (14. díl): Víra 22.00 Na koberečku (33) 22.15 Tandem kvíz (20) 22.50 Hlubinami vesmíru (11) 23.50 Nadšení pro dům 00.20 Pro víta mundi (30) - Běla Gran Jensen 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 12. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Atlas Charity: Charita Český Těšín - Dům pokojného stáří 8.15 Historie válečného letectví (4. díl): Vzdušná válka začíná, Tvoření bitevních linií 8.45 Hlubinami vesmíru (11) 9.45 Exit 316 (14. díl): Víra 10.05 Cesty za poznáním: Šanghaj 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 12.00 Z pokladů duše 12.05 Jdi a jednej také tak 12.35 Nadšení pro dům 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.10 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 17.20 Štúdio AHA! (9) 18.05 Zpravodajské NO(E)VINY 18.15 Exit 316 (15. díl): Temnota (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (4. díl): O hloupém Pepánkovi 18.45 Potkal jsem Boha v temnotě (P) 19.15 Pro víta mundi (57) - ThDr. Pavel Černý, Th.d. 19.55 Z pokladů duše 20.00 Zátoka svatých 20.50 Atlas Charity: Charita Český Těšín - Dům pokojného stáří 20.55 Pro zdraví (P) 21.10 Na koberečku (33) 21.30 Kuba 22.25 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zadržují požehnání 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.40 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov - Oupořský potok, Lánská obora 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 13. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (458) 8.40 Dětská televize (listopad 2007) 9.05 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 10.15 Pro zdraví 10.25 Hledači dobrých zpráv (6. díl) 10.45 Kuba 11.40 Tři svišti (6. díl) - Ufňukanec 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Potkal jsem Boha v temnotě 12.40 Přírodní krásy Ameriky (6/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Havaj 17.00 Taková bývalá vesnice 17.30 Můj báječný denní úděl 18.00 Tandem kvíz (21) (P) 18.35 Tři svišti (7. díl) - Klouzačka 18.45 Čteme z křesťanských periodik 19.00 Cesty za poznáním: Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana 19.25 Exit 316 (15. díl): Temnota 19.50 Zpravodajské NO(E)VINY (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT (P) 20.55 Octava dies (458) 21.25 Taková bývalá vesnice 21.50 Zátoka svatých 22.40 Exit 316 (15. díl): Temnota 23.00 Historie válečného letectví (4. díl): Vzdušná válka začíná, Tvoření bitevních linií 23.30 Misie jinak 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 14. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Zátoka svatých 9.00 Zpravodajské NO(E)VINY 9.10 Potkal jsem Boha v temnotě 9.35 Atlas Charity: Charita Český Těšín - Dům pokojného stáří 9.40 Misijní magazín (17) 10.45 Cesty za poznáním: Barcelona 11.10 Octava dies (458) 11.40 Tři svišti (7. díl) - Klouzačka 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Ve jménu Ježíše (2. díl): Šavel 12.35 Můj

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Váš zve na přednášku **prof. ThDr. Václava Wolfa PROBLÉMY ISLÁMSKÉ TEOLOGIE**, která se bude konat v úterý 11. prosince 2007 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

báječný denní úděl 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Potkal jsem Boha v temnotě 17.55 CHKO České středohoří - Milešovka 18.15 Exit 316 (15. díl): Temnota 18.35 Kuklík a sova Vyhuela (1. díl): Jezevec na houbách (P) 18.45 Pro zdraví 19.00 Koncert Duchovní hudby a poetického slova (L) 20.05 Z pokladů duše 20.10 Noemova pošta (prosinec) (L) 21.35 Historie válečného letectví (4. díl): Vzdušná válka začíná, Tvoření bitevních linií 22.05 Misijní magazín (17) 23.05 Hledači dobrých zpráv (6. díl) 23.25 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 00.35 Octava dies (458) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 15. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Malé biblické příběhy (27) 8.15 Štúdio AHA! (9) 9.00 Ve jménu Ježíše (2. díl): Šavel 9.25 Cesty za poznáním: Hurtigruten 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.00 Baterka (9) 10.25 Tandem kvíz (21) 11.00 Pro víta mundi (32) - Ján Ostrolucký 11.45 Klaunský pohádkový kuffík (5. díl): O chlubitvém Kubovi 11.55 Adventní zamyšlení (P) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (6/13) 12.35 Jdi a jednej také tak 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 16.25 Můj báječný denní úděl 16.55 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zadržují požehnání 17.35 Pro zdraví 17.50 Přírodní krásy Ameriky (6/13) 18.20 Na koberečku (33) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (5. díl): O chlubitvém Kubovi 18.45 Zpravodajské NO(E)VINY 18.55 Cesty za poznáním: Hurtigruten 19.20 Můj báječný denní úděl 19.45 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Oslavy 300 let postavení a vysvěcení chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Polně (P) 20.25 Zátoka svatých 21.15 Na koberečku (33) 21.30 Potkal jsem Boha v temnotě 22.00 Noční univerzita 22.40 Ondrášek 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 16. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (28) 8.15 Kuklík a sova Vyhuela (1. díl): Jezevec na houbách 8.25 Na koberečku (33) 8.40 Havaj 9.30 Malé nebo na zemi 9.45 Pro víta mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT 10.30 Rorátní mše svatá z Benešova u Prahy (L) 11.53 Adventní zamyšlení 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz (21) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Potkal jsem Boha v temnotě 16.30 Hlubinami vesmíru (11) 17.35 Malé biblické příběhy (28) 17.40 Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Šavel (P) 18.05 Kuba 19.05 Oslavy 300 let postavení a vysvěcení chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Polně 19.25 Bwindi Orphans - Občanské sdružení (P) 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Octava dies (459) (P) 20.35 Sešli se, aby pomohli (2007) 21.55 Misijní magazín (17) 23.00 Cesty za poznáním: Bangkok 23.25 Od Klókot k Sydney 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

V Obecním vlastivědném muzeu ve **Švábenicích u Vyskova** je každou neděli a svátky od 9. prosince 2007 do 2. března 2008 otevřena nová výstava s názvem **Marie Fischerová-Kvěčková – Malířka dětských srdcí**. Výstava je vytvořena u příležitosti výročí 115 let od narození této lidové malířky z nepřeberného množství kreseb, knižních ilustrací, pohlednic, kalendářů, betlémů a z mnoha dokumentů z jejího života. Otevřeno je vždy od 14 do 17 hodin. Příležitostně je možnost prohlídky stálých expozic jak v Obecním, tak i v Kostelním muzeu. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

POMOZME BANGLADÉŠI

Agentura Fides o situaci v Bangladéši uvádí: Tajfun Sidr postupně získal na síle v Bengal Golf, kde vítr dosáhl rychlosti až 230 km/h. Zanechal přes 200 mrtvých, tisíce zničených domovů a stovky tisíc lidí bez domova. V několika nejhůře postižených oblastech zasáhla lidská obydlí pět metrů vysoká mořská vlna a přerušila spojení s okolím. Katolickým dobrovolníkům se podařilo proniknout i do jednoho z takto postižených míst a dopravit alespoň nejzákladnější balíčky s jídlem a pomocí pro ztracené děti a staré lidi. I když je Bangladéš převážně muslimskou zemí, křesťané poskytují pomoc všem potřebným bez rozdílu rasy, náboženství, národnosti či kultury.

Vzhledem k tomu, že **Papežská misijní díla (PMD)** v Česku jsou v úzkém spojení s místní katolickou církví a do Bangladéše pravidelně směřují podporu na pomoc nejchudším dětem. PMD je možné poslat **finanční dar na číslo účtu: 72540444/2700, variabilní symbol 40, do poznámky připište Bangladéš**. Finanční prostředky budou do Bangladéše zaslány během příštího roku, jakmile bude určen konkrétní rozsah pomoci. Děkuje.

Ve Světě číslo 47 bylo v příloze přiloženo pojednání o **Zázračné medailce** a posvěcená medailka. Pokud Vám tato jedna Zázračná medailka nestačí a potřebovali byste pro příbuzné a známé další, je možné si o ně **napsat na adresu: Marta Vondráková, Masarykovo náměstí č. 46, 751 03 Brodek u Přerova**. Budou Vám zaslány zdarma. Podmínkou je do dopisu vložit obálku se zpáteční adresou a nalepenou známku. Možno tak požádat v jednom dopise až o 5 těchto Zázračných medailek.

Charita Svaté rodiny Luhačovice vyhlašuje již 4. ročník dobročinné sbírky **BAZÁREK VÁNOČNÍHO CUKROVÍ dne 9. 12. 2007** - druhou adventní neděli po mších svatých v 9.30 a 11.15 hod. **v předsáli kostela svaté Rodiny v Luhačovicích**. Bazárek spočívá v napečení a nabízení cukroví ostatním. Kdo chce, může věnovat něco „dobrého“ z vlastních vánočních dobrot. Sběr těchto výrobků bude probíhat v pátek a sobotu 7.-8. prosince 2007 od 9 do 17 hod. v Obchůdku u kostela. V neděli 9. prosince 2007 proběhne samotný bazárek, tedy nabídka napečeného cukroví. Těšíme se na Vaše příspěvky a dobrou vůli podpořit touto sbírkou naši činnost a děkujeme všem, kdo se chtějí zúčastnit.
Regina Bittová, tel. 736 207 527

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3
viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saducejů, řekl jim: „Zmijte plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: ‚Naším otcem je Abrahám!‘ neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera už je přiložena stromům ke kořenu; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Liturgická čtení

Neděle 9. 12. - 2. neděle adventní

1. čt.: Iz 11,1-10
Ž 72(71),1-2.7-8.12-13.17
Odp.: 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

2. čt.: Řim 15,4-9
Ev.: Mt 3,1-12
Slovo na den: Přinášejte ovoce hodné obrácení.

Pondělí 10. 12. - ferie

1. čt.: Iz 35,1-10
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: srov. Iz 35,4d (*Hle, Bůh náš přijde a spasí nás.*)

Ev.: Lk 5,17-26
Slovo na den: Vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha.

Úterý 11. 12. - nez. pam. sv. Damasa I.

1. čt.: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)

Ev.: Mt 18,12-14
Slovo na den: Hledat.

Středa 12. 12. - nez. pam. P. Marie

Guadalupské
1. čt.: Iz 40,25-31
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10

Odp.: 1a (*Věleb, duše má, Hospodina!*)

Ev.: Mt 11,28-30
Slovo na den: Vezměte na sebe jho.

Čtvrtek 13. 12. - památka sv. Lucie

1. čt.: Iz 41,13-20
Ž 145(144),1+9.10-11.12-13ab
Odp.: 8 (*Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*)

Ev.: Mt 11,11-15
Slovo na den: Větší než Jan Křtítel.

Pátek 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)

Ev.: Mt 11,16-19
Slovo na den: Jan nejedl a nepil.

Sobota 15. 12. - ferie

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)

Ev.: Mt 17,10-13
Slovo na den: Od nich trpět.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	9. 12.	10. 12.	11. 12.	12. 12.	13. 12.	14. 12.	15. 12.
Antifona	42	42	42	42	1708	1734	42
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	42	42	1709	1734	42
Antifony	70	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	74	77	80	1710	1735	90
Antifona k Zach. kantiku	70	74	77	80	1614	1735	90
Prosby	70	74	77	81	1711	1724	90
Záv. modlitba	71	75	1613	81	1614	1615	90
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	71	75	78	81	84	88	91
Záv. modlitba	71	75	78	81	84	87	90
Nešpory:							
Hymnus	41	41	41	41	1714	1736	41
Antifony	68	72	945	960	976	1009	92
Žalmy	916	930	945	960	976	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	69	72	76	79	82	1717	92
Ant. ke kant. P. M.	69	73	76	79	82	1614	93
Prosby	69	73	76	79	82	1718	93
Záv. modlitba	71	71	75	1613	81	1614	95
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

